

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΒ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1174²

Ἀρχὴ τῆς Ἰνδίκτου
Κυριακὴ 1 Σεπτεμβρίου 2024 (2005)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἄς βγοῦμε ἀπ' τὸ σκοτάδι!

«Εἶπεν ὁ Κύριος· Ἐγὼ εἶμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου» (Ἰω. 8,12)

Λίγα μόνο λόγια θέλω νὰ σᾶς πῶ, ἀγαπητοί μου, λίγα λόγια ἐπάνω στὸ ρῆτὸ αὐτὸ τοῦ εὐαγγελίου.

Ὁ Χριστὸς εἶδε μιὰ μέρα τὸν ἥλιο νὰ βγαίνει. Καὶ μὲ ἀφορμὴ τὴν ἀνατολή, ποὺ εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον καταπληκτικὰ θεάματα, καθὼς εἶδε τὸ φῶς νὰ σκορπίζεται σ' ὅλη τὴν πλάσι, εἶπε· «Ἐγὼ εἶμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου» (Ἰω. 8,12). Μὲ ἀφορμὴ τὸ ρῆτὸ αὐτὸ ἄς δοῦμε κ' ἐμεῖς ἕνα ὑψηλὸ θέμα. Θὰ μιλήσουμε γιὰ τὸ φῶς. Εἶνε θέμα κάπως δύσκολο, ἀλλὰ θὰ προσπαθήσω νὰ τὸ κάνω ὅσο μπορῶ πιὸ ἀπλό.

Τὸ φῶς, ἀγαπητοί μου, εἶνε δύο εἰδῶν· ὑπάρχει φῶς ὑλικὸ καὶ φῶς πνευματικόν. **Τὸ ὑλικὸ φῶς** ποῖο εἶνε· εἶνε ἕνα κεράκι ποὺ φωτίζει μέσ' στὴ νύχτα, εἶνε τὸ καντήλι ποὺ καίει μὲ τὸ λάδι τὸ εὐλογημένον, εἶνε τὸ ἠλεκτρικὸ φῶς ποὺ παράγεται ἀπὸ ἐνέργεια εἴτε τοῦ νεροῦ εἴτε καύσεως μὲ κάρβουνο ἢ πετρέλαιον. Ἀλλὰ παραπάνω ἀπ' ὅλα τὰ φῶτα, ἡ μεγαλύτερη πηγὴ φωτὸς εἶνε ὁ ἥλιος. Σκεφτήκατε ποτὲ τί εἶνε ὁ ἥλιος; Καὶ μόνο αὐτὸς φτάνει ν' ἀποδείξη ὅτι ὑπάρχει Θεός. Θαυμαστὸς εἶνε ὁ ἥλιος. **Γιατί εἶνε θαυμαστός;**

✓ Εἶνε θαυμαστός πρῶτα γιὰ τὸ μέγεθός του. Τὸν βλέπετε σὰν μιὰ μπάλλα ποὺ παίζουν τὰ παιδιά. Τόσο μικρὸς εἶνε; Ὡ εἶνε πολὺ μέγας. Φαίνεται ἔτσι, ἐπειδὴ εἶνε πολὺ μακριὰ ἀπὸ μᾶς. Λένε οἱ ἀστρονόμοι ὅτι, γιὰ νὰ φτάσουμε ἐκεῖ, πρέπει νὰ ταξιδεύουμε ἐπὶ 250 χρόνια! Ἄν δηλαδὴ μπῆς σὲ διαστημόπλοιο καὶ ξεκινήσης, ὥσπου νὰ φτάσης ἐκεῖ θὰ ἔχης πεθάνει· τὰ δισέγγονα ἢ τρισέγγονά σου θὰ φτάσουν στὸν ἥλιο – ἂν μπορέσουν βέβαια νὰ πλησιάσουν, λόγῳ τῆς θερμοκρασίας του. Ἔχει λοιπὸν μέγεθος τεράστιο. Λένε οἱ ἀστρονόμοι, ὅτι πρέπει νὰ βάλουμε τὴ Γῆ 1.000.300 φορές, γιὰ νὰ φτειάσουμε τὸν ἥλιο!

✓ Εἶνε ἀκόμη θαυμαστός ὁ ἥλιος γιὰ τὸ φῶς ποὺ ἀκτινοβολεῖ σὲ ὅλο τὸν κόσμον. Χωρὶς τὸ ἠλιακὸ φῶς τίποτε δὲν ζῆ. Βλέπεις τὰ ἄνθη; βλέπεις τοὺς καρπούς τῶν δέντρων; βλέπεις τὰ σπαρτὰ ποὺ ἔνε τώρα πράσινα; Ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ νερό, ἀλλὰ περισσότερο ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἥλιο. Ὁ ἥλιος τὰ μεστώνει, τὰ ὠριμάζει, τὰ κάνει χρυσᾶ. Τὰ μήλα ποὺ τρῶς, τὰ ἀχλάδια, τὰ πορτοκάλια, εἶνε «κονσέρβες ἡλίου» ὅπως εἶπε κάποιος. Εἶνε ζυμωμένα μὲ τρία πράγματα· χῶμα, νερὸ καὶ ἥλιο. Χωρὶς ἥλιο, τίποτα δὲν παράγεται. Ἄν σβῆσῃ ὁ ἥλιος, ὅλες οἱ ΔΕΗ τοῦ κόσμου νὰ δουλεύουν μέρα - νύχτα, δὲν μποροῦν ν' ἀναπληρώσουν τὸ ἠλιακὸ φῶς οὔτε μιᾶς ὥρας. Καὶ τὸ φῶς αὐτὸ –παρακαλῶ– μᾶς προσφέρεται δωρεάν.

✓ Θαυμαστός ὁ ἥλιος γιὰ τὸ μέγεθός του, θαυμαστός γιὰ τὸ φῶς του· ἐνε ἀκόμη θαυμαστός γιὰ τὴν θέσιν του. Μένει σὲ ὠρισμένη ἀπόστασι, ὑπακούει στὸ δρομολόγιον τοῦ Θεοῦ. Ὑποθέστε, ὅτι ὁ ἥλιος ἀπομακρύνεται καὶ τὸν βλέπουμε σὰν ἕνα ἀστεράκι ποὺ οἱ ἀκτίνες του δὲν φτάνουν στὴ γῆ. Τότε τί θὰ γίνῃ; Θὰ παγώσουν ὅλα, θὰ φτάσῃ τὸ θερμομέτρο ἐκατὸ ὑπὸ τὸ μηδέν, θὰ γίνουν κρύσταλλο τὰ ποτάμια, οἱ λίμνες, τὰ πάντα, κ' οἱ ἄνθρωποι θὰ πεθάνουν. Ἄν πάλι ὑποθέσουμε, ὅτι ὁ ἥλιος φεύγει ἀπὸ τὴν θέσιν ποὺ τοῦ ὠρισε ὁ Θεός κ' ἔρχεται πιὸ κοντά, τότε θὰ τὸν δοῦμε δέκα φορές πιὸ μεγάλο καὶ ἡ θερμοκρασία θὰ φτάσῃ ἐκατὸ πάνω ἀπὸ τὸ μηδέν· τότε ἡ γῆ θὰ γίνῃ κάρβουνο. Ὡ Θεέ μου, ὅλα μὲ σοφία τὰ ἔχει κάνει (βλ. Ψαλμ. 103,24)! Τὸν ἔβαλες τὸν ἥλιο σὲ τέτοια ἀπόστασι, ὥστε οὔτε νὰ καίῃ τὸν ἄνθρωπο, οὔτε νὰ τὸν παγώνῃ, ἀλλὰ νὰ τὸν ζωογονῇ. Ἐν τούτοις ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἀχάριστος καὶ ἀγνώμων, ἀλλὰ καὶ ἄπιστος. Ἐνας γιατρός ἄπιστος, ἦρθε σ' ἕνα χωριό, καὶ ἔλεγε· –Δὲ βαριέστε· τί πᾶτε σὲ ἐκκλησιές; τί κάνετε σταυ-

ρούς; Ψέματα εἶνε ὄλ' αὐτά, δὲν ὑπάρχει Θεός. Ποιός τὸν εἶδε τὸ Θεό;... Ἦταν μήνας Ἰουλίος, μεσημέρι, κι ὁ ἥλιος ἔλαμπε στὸν οὐρανό. Τὴν ὥρα ἐκεῖνη περνοῦσε ὁ παπᾶς, ἄνθρωπος ἀγράμματος ἀλλὰ πολὺ πιστός. Τὸν ἄκουσε, καὶ τοῦ λέει· –Ἐλα ἴδω, γιατρέ. Ἀνέβα σ' αὐτὸ τὸ πεζούλι καὶ κοίταξε τὸν ἥλιο. –Μὰ τί εἶν' αὐτὰ πού λές; θὰ στραβωθῶ. –Ἄ, γιατρέ, λέει ὁ παπᾶς· τὸν ἥλιο δὲν μπορεῖς νὰ δῆς, τὸ Θεὸ θές νὰ δῆς;... Ἔτσι ὁ ἄπιστος ἀποστομώθηκε.

✓ Ἐνα ἄλλο θαυμαστὸ πρᾶγμα στὸν ἥλιο εἶνε, **πῶς καίει**. Ῥώτησα ἐπιστήμονα· δὲν μπόρεσε νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ. Ἡ λαμπάδα καίει μὲ κερί, τὸ καντήλι καίει μὲ λάδι, ἡ λάμπα καίει μὲ πετρέλαιο, ἡ Δ.Ε.Η. καίει μὲ κάρβουνο ἢ νερό· κι ὁ ἥλιος μὲ τί καίει; Μυστήριον. Τώρα τελευταίως λένε, ὅτι καίει μὲ πυρηνικὴ ἐνέργεια.

✓ Ἄλλ' ὡς πότε θὰ καίῃ; Θὰ ῥθῃ ὥρα πού ὁ ἥλιος θὰ σβήσῃ ὅπως σβήνει ἡ λάμπα, καὶ τότε θὰ ἔρθῃ ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου. Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια λάτρευαν τὸν ἥλιο. Καὶ μέχρι σήμερα ὑπάρχουν λαοὶ πού τὸν ἔχουν γιὰ Θεό. Περιηγηταὶ λένε, ὅτι εἶδαν στὴν Ἀφρικὴ τὴν ὥρα τῆς ἀνατολῆς ἕνας ἰθαγενὴς νὰ χτυπάῃ ἕνα τύμπανο ἀπὸ δέρμα λιονταριοῦ, καὶ οἱ ἄλλοι μόλις τ' ἀκοῦνε νὰ πέφτουν καὶ νὰ προσκυνοῦν τὸν ἥλιο. Ἀλλὰ ὁ ἥλιος δὲν εἶνε Θεός· εἶνε κτίσμα τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ ἐμεῖς, μὲ εὐγνωμοσύνη στὸ Δημιουργό, τὴν ὥρα τῆς ἀνατολῆς τοῦ λέμε· «*Δόξα σοι, τῶ δεῖξαντι τὸ φῶς*» (Δοξολ.)· δοξασμένος νὰ ἴσαι, Κύριε, σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸν ἥλιο! Νὰ τὸν εὐχαριστοῦμε, διότι σᾶς τὸ λέω· ὅπως σβήνει τὸ καντήλι κι ὅπως σβήνει τὸ κερί, ἔτσι θὰ ῥθῃ ὥρα πού κι «ὁ ἥλιος θὰ σκοτισθῇ» (Ματθ. 24,29).

* * *

Ὅλα θὰ σβήσουν, ἀγαπητοί μου, κι ὁ ἥλιος καὶ τὸ φεγγάρι καὶ τὰ ἄστρα. Ἐνα ἄλλο ὅμως φῶς δὲν θὰ σβήσῃ ποτέ, ἕνας ἄλλος ἥλιος θὰ μείνῃ γιὰ πάντα ἄδυστος. Εἶνε **τὸ πνευματικὸ φῶς**, ὁ πνευματικὸς ἥλιος, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, πού εἶπε γιὰ τὸν ἑαυτό του· «*Εγὼ εἶμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου*» (Ἰω. 8,12).

Ὁ Χριστὸς εἶνε «*τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν*» (Ἰ.ἀ. 1,9)· κι ὅπως φωτίζει ὁ ἥλιος καὶ σκορπίζει τὰ σκοτάδια κ' ἔρχεται ἡ ἡμέρα λαμπρῆ καὶ βγαίνουν οἱ ἄνθρωποι στὶς ἐργασίες τους, ἔτσι κι ὁ Χριστὸς ἦρθε μὲς· στὸ σκοτάδι τῆς ἀνθρωπότητος ὡς φῶς, μέγα φῶς. Τί σκοτάδι ὑπῆρχε; σκοτάδι ὄχι φυσικὸ ἀλλὰ **σκοτάδι πνευματικὸ καὶ ἠθικὸ**. Διαβάστε τὴν ἱστορία νὰ δῆτε·

προτοῦ νὰ ἔρθῃ ὁ Χριστὸς οἱ ἄνθρωποι λάτρευαν τὰ εἰδῶλα. Ἄλλοι λάτρευαν τὸν ἥλιο, τὸ φεγγάρι, τὰ ἄστρα· ἄλλοι λάτρευαν τὰ ποτάμια, τὶς λίμνες, τὰ δέντρα· ἄλλοι λάτρευαν τὰ ζῶα, τὰ λιοντάρια, τὰ φίδια· ὅ,τι θές λάτρευαν. Σκοτάδι - μεσάνυχτα εἶχε ὁ κόσμος. Καὶ ξαφνικὰ μὲς· στὸ σκοτάδι, σὰν τὸν ἥλιο, βγήκε ὁ Χριστὸς καὶ **φώτισε τὸν κόσμο**.

Πῶς τὸν φώτισε; Πρῶτον μὲ τὴ **διδασκαλία** του. Κανεὶς ἄλλος δὲν εἶπε τὰ λόγια πού εἶπε ὁ Χριστός. Ἀνώτερη διδασκαλία δὲν ὑπάρχει. Εἶνε διδασκαλία ἀδιάψευστη· «*ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι*» (Ματθ. 24,35), εἶπε ὁ ἴδιος. Τὸν φώτισε ἔπειτα μὲ τὰ **θαύματά** του· μετρᾶς τὰ ἄστρα; μετρᾶς τὴν ἄμμο; ἄλλο τόσο μπορεῖς νὰ μετρήσῃς τὰ θαύματα πού ἔκανε, κάνει, καὶ θὰ κἀνῃ εἰς πείσμα τῶν δαιμόνων καὶ τῶν ἀθέων ὁ Χριστός. Φώτισε ἀκόμη τὸν κόσμο μὲ τὴν ἀγία του **ζωή**. Ἐζησε ἔτσι, πού κανεὶς ἀπ' τοὺς ἐχθροὺς του δὲν μπόρεσε νὰ τὸν κατηγορήσῃ ὅταν τοὺς προκάλεσε μὲ τὸ ἀθάνατο ἐκεῖνο «*Τίς ἐξ ὑμῶν ἐλέγχει με περὶ ἁμαρτίας;*» (Ἰω. 8,46). Ὁ ἥλιος ἔχει κηλίδες, τεράστιες κηλίδες, τὶς ὁποῖες παρατηροῦν οἱ ἀστρονόμοι· ὁ Χριστὸς εἶνε ἀκηλίδωτος, ἀναμάρτητος. Νὰ γιατί εἶνε τὸ φῶς πού φωτίζει μικροὺς καὶ μεγάλους, «*πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον*» (Ἰ.ἀ. 1,9).

* * *

Σᾶς παρουσίασα, ἀγαπητοί μου, τὸ φυσικὸ φῶς, πού εἶνε ὁ ἥλιος· σᾶς παρουσίασα καὶ τὸ πνευματικὸ φῶς, πού εἶνε ὁ Χριστός. **Δυστυχισμένος** ὅποιος δὲν βλέπει τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, πιδὸ δυστυχισμένος ὅποιος δὲν πιστεύει στὸ Χριστό, διότι εἶνε τυφλὸς στὴν ψυχὴ. Καὶ **εὐτυχισμένος** ὅποιος βλέπει τὸν φυσικὸ ἥλιο, ἀπείρως δὲ εὐτυχέστερος ὅποιος γνώρισε τὸ Χριστὸ μέσα ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο. Ἔτσι τὸν γνώρισαν οἱ ἀναρίθμητες μυριάδες τῶν ἀγίων πού τιμᾷ ἡ Ἐκκλησία καθημερινῶς.

Ἀδελφοί, **ἄς βγοῦμε ἀπὸ τὸ σκοτάδι!** τόσο ὡς ἄτομα ὅσο καὶ ὡς σύνολο. Διότι ἀκόμη ἡ ἀνθρωπότης ἀλλὰ καὶ ἡ πατρίδα μας ἔχει σκοτάδι. Ὡς Ἑλλάς, εὐλογημένη χώρα, δὲν εἶνε φῶς ὁ ἄλφα ἢ ὁ βῆτα πολιτικὸς ἢ φιλόσοφος ἢ κοινωνιολόγος. Ἐνας μόνον εἶνε τὸ φῶς. Τρέξε κοντά του. «*Δεῦτε λάβετε φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός*» (τελ. Ἀναστ.). Τὸ δὲ φῶς εἶνε ὁ Χριστός· ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(f) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1244 ²	Ἀνεξάρτητη αὐτοτελὴς ὁμιλία Κυριακὴ 8 Σεπτεμβρίου 2024 (2006)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Ἡ θεία κοινωνία

Ο προφήτης Ἡλίας, ἀγαπητοί μου, θὰ μᾶς δώσῃ τὸ θέμα τῆς ὁμιλίας αὐτῆς.

Στὸν Ἰσραὴλ βασιλευσαν ὁ Ἀχαάβ καὶ ἡ Ἰεζάβελ. Αὐτοὶ πέταξαν ἔξω τὴ λατρεία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ εἰσήγαγαν τὴ φυσιολατρία. **Ποιὸς νὰ τοὺς ἐλέγξῃ;** Μόνο ὁ Ἡλίας.

Τοὺς ἤλεγξε λοιπὸν. Ἀλλὰ μετὰ τὸν ἔλεγχον οἱ βασιλεῖς τὸν κατεδίωξαν. Ἔφυγε στὴν ἔρημο. Κάθεται στὴν πλαγιά ἐνὸς βουνοῦ μὲ παράπονο. Ἀδημονεῖ. Βλέπει τὴν πατρίδα του, ἄρχοντες καὶ λαό, μέσα στὴν ἁμαρτία. Σὲ μιὰ στιγμή ἀπ' τὸ στόμα του βγαίνουν λόγια ἀπελπισίας· «Θέλω νὰ πεθάνω, Κύριε». Κουρασμένος πλάγιασε. Μὰ μέσ' στὸν ὕπνο του ἀκούει θροῖσμα. Τί νὰ ἔνε ἄραγε; Ἦταν ἄγγελος Κυρίου, καὶ τοῦ εἶπε· «Ξύπνα καὶ **φάγε**». Ξυπνάει καὶ στὸ προσκέφαλό του βρίσκει ψωμὶ καὶ νερό. Δὲν ἔφαγε πολὺ. Πάλι ὁ εὐεργετικὸς ὕπνος τοῦ σφάλισε τὰ βλέφαρα. Μὰ πάλι τὸ θροῖσμα, πάλι ὁ ἄγγελος· «Ξύπνα καὶ **φάγε, γιατί ἔχεις πολὺ δρόμο ἀκόμη**». Ἔφαγε, καὶ μὲ τὴν τροφὴ ἐκείνη βάδισε σαράντα μέρες καὶ σαράντα νύχτες, ὥσπου ἔφτασε στὸ ὄρος Χωρηθβ καὶ κατοίκησε ἐκεῖ σὲ μιὰ σπηλιά (βλ. Γ' Βασ. 19,4-9).

Αὐτὴ εἶνε ἡ διήγησις. Ἄς τὴν δοῦμε τώρα **μὲ τὸ πρίσμα τῆς συγχρόνου ἐποχῆς μας**.

Ὁ Ἡλίας ἔζησε τὸν 9ο π.Χ. αἰῶνα στὴν Παλαιστίνη. Ἄν ζοῦσε ὁμως σήμερα καὶ ἔβλεπε ἀπ' τὸ ἕνα μέρος πρόσωπα παραμορφωμένα ἀπὸ τὴν ὀδύνη τοῦ πόνου, κι ἀπὸ τὸ ἄλλο ἄλλους νὰ διασκεδάζουν, θὰ ἦταν πάλι πικραμένος. Θὰ λυπόταν γιὰ μᾶς, καθὼς θὰ ἔβλεπε τὸν ἀγαπημένο λαὸ τοῦ Κυρίου νὰ τείνη πρὸς αὐτοκαταστροφή (ὅπως δείχνουν καὶ μόνο οἱ ἀπόπειρες αὐτοκτονίας), καὶ θὰ φώναζε· Ἄνθρωπε ἀπελπισμένε, πλησίασε κι ἄκουσε μὲ τὴν ἔκτη σου αἴσθησι, τὴν πίστι, ἄκουσε θροῖσμα καὶ φωνή· **«Λάβετε φάγετε...»** (Ματθ. 26,26).

Τί εἶδε, ἀδελφοί μου, ὁ Ἡλίας; **Ψωμὶ** ζυμωμένο ἀπὸ χέρια ἀγγελικὰ καὶ ψημένο μὲ θεῖο σπινθήρα. Καὶ ἡ Ἐκκλησία τί φωνάζει; **«Λάβε-**

τε φάγετε...». Ἀκοῦς λοιπὸν κ' ἐσύ; Ἄν ἀκοῦς, **«λάβε»** καὶ **«φάγε»**. Ἄγγελος εἶπε στὸν Ἡλία **«φάγε»**, δι' ἀγγέλου τῆς προσκαλεῖ καὶ ἡ Ἐκκλησία. Ποιὸς εἶνε ὁ ἄγγελος τῆς Ἐκκλησίας; Κατὰ τοὺς πατέρας εἶνε ὁ ἱερεὺς. Ὅ,τι εἶπε ὁ ἄγγελος στὸν Ἡλία, αὐτὸ φωνάζει ὁ ἱερεὺς στοὺς πιστοὺς· **Ἐλάτε στὴ θεία κοινωνία**.

Ἀλλὰ ἐδῶ ἀκούγονται **ἀντιρρήσεις καὶ ἀπορίες**, ποὺ ζητοῦν ἀπάντησι.

● **Ἐγὼ βλέπω ψωμὶ καὶ κρασί· πῶς ἐσεῖς λέτε ὅτι εἶνε σάρκα καὶ αἷμα;**

Αὐτὸς ποὺ λέει αὐτὰ ζητᾷ νὰ ἐξηγήσῃ τὸ μέγα μυστήριον· δὲν βλέπει ὁμως καὶ δὲν προσπαθεῖ νὰ ἐξηγήσῃ ἄλλα μικρότερα μυστήρια. Στὸν κάμπο λ.χ. τὰ πρόβατα βόσκουν χορτάρικα· ἀλλὰ πῶς τὸ χορτάρι αὐτὸ γίνεται σάρκα, αἷμα, γάλα, λίπος, τρίχες; Πᾶμε καὶ στὸ ἀμπέλι. Πέφτει βροχή, οἱ ρίζες παίρνουν τὸ νερό, τὸ κάνουν χυμό, καὶ μετὰ ὁ χυμὸς γίνεται κρασί· πῶς τὸ ἀπλὸ νεράκι γίνεται κρασί; καὶ πῶς ἄλλοῦ τὸ ἴδιο νερό γίνεται λάδι, χυμὸς λεμονιοῦ, πορτοκαλιοῦ κ.τ.λ.; Ἡ ἐπιστήμη αὐτὰ ἀπλῶς τὰ περιγράφει, δὲν τὰ ἐξηγεῖ. Ἄς ἔλθουμε καὶ στὸ διαμάντι. Τὸ διαμάντι, ἂν ρωτήσῃς τὸν ἐπιστήμονα, θὰ σοῦ πῇ ὅτι προηγουμένως ἦταν κάρβουνο. Αὐτὸς λοιπὸν ποὺ ἔκανε τὸ νερό κρασί, χυμὸ λεμονιοῦ, λάδι· αὐτὸς ποὺ ἔκανε τὸ χορτάρι σάρκα καὶ αἷμα· αὐτὸς ποὺ ἔκανε τὸ κάρβουνο διαμάντι, αὐτὸς μεταβάλλει σὲ σῶμα τοῦ τὸν ἄρτο τῆς θείας κοινωνίας. Θέλετε ἄλλο ἕνα παράδειγμα; Ἡ μάνα, ποὺ κρατᾷ βρέφος στὴν ἀγκάλη, δίνει τοὺς μαστοὺς τῆς γιὰ νὰ θηλάσῃ. Τὸ γάλα βέβαια εἶνε ἄσπρο. Ἐὰν ὁμως ρωτήσῃς ἕναν εἰδικό, θὰ σοῦ πῇ, ὅτι τὸ γάλα εἶνε αἷμα, τὸ ἀγνότερο αἷμα τῆς μάνας, ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὴν καρδιά τῆς. Πῶς λοιπὸν τὸ κάτασπρο γάλα ἐμφανίζεται κόκκινο; Καὶ σ' ἐμᾶς, ἀδέρφια μου, ὁ Χριστὸς ἀπὸ ἄπειρη ἀγάπη, **«ὡσπερ πελεκᾶν τετραμένος τὴν πλευρὰν»** αὐτοῦ (ὅπως ἀκοῦμε

στα ἐγκώμια τοῦ Ἐπιταφίου τῆ Μεγάλῃ Πα-
ρασκευῇ), μᾶς δίνει τὸ αἷμα του.

Ὁ Χριστὸς ὑπάρχει σὲ κάθε ἐλάχιστο ψιχου-
λάκι τοῦ ἁγιασμένου ἄρτου. Οἱ πατέρες τῆς
Ἐκκλησίας μας φέρουν τὸ ἐξῆς παράδειγμα.
Σ' ἓνα **καθρέφτη** βλέπουμε τὸν ἥλιο. Ἄν μ' ἔ-
να σφυρὶ σπάσουμε τὸν καθρέφτη, τότε σὲ κά-
θε κομμάτι, ὅσο μικρὸ κι ἂν εἶνε, λάμπει ὅλος
ὁ ἥλιος. Ἔτσι καὶ στὴ θεία κοινωνία, καὶ στὸ
ἐλάχιστο ψιχουλάκι εἶνε ὅλος ὁ Χριστὸς.

● Ἄλλος ἐφράζει τὴν ἀπορία· **Ὅλοι νὰ κοινω-
νοῦμε; καὶ πότε;**

Αὐτὸ ὁ Κύριος τὸ ἄφησε στὴ διάθεσί μας. Ὁ
ἀπόστολος Παῦλος λέει· «*Δοκιμαζέτω ἄνθρω-
πος ἑαυτὸν, καὶ οὕτως ἐκ τοῦ ἄρτου ἐσθιέτω
καὶ ἐκ τοῦ ποτηρίου πινέτω*» (Α' Κορ. 11,28). Δυστυ-
χῶς ἐμεῖς δὲν κάνουμε αὐτὴ τὴ διάκρισι. Τῆς
ἅγιες μέρες πολλοὶ ἐτοιμάζονται νὰ κοινωνή-
σουν, πόσοι ὅμως «*δοκιμάζουν ἑαυτούς*»; Στά-
σου, ἄνθρωπέ μου, ποῦ πᾶς; βουτηγμένος στὴν
ἀκαθαρσία πλησιάζεις τὸν Ἀκηλίδωτο; Πολλὰ
δυστυχήματα καὶ ἀσθένειες αἰτία ἔχουν τὴν
ἀναξιότητα. Ὁ ἀπόστολος προειδοποιεῖ· «*Ὁ
γὰρ ἐσθίων καὶ πίνων ἀναξίως κρῖμα ἑαυτῷ
ἐσθίει καὶ πίνει, μὴ διακρίνων τὸ σῶμα τοῦ
Κυρίου· διὰ τοῦτο ἐν ὑμῖν πολλοὶ ἀσθενεῖς
καὶ ἄρρωστοὶ καὶ κοιμῶνται ἴκανοί*» (ἔ.ἀ. στ. 29-30).

Τὴ διάκρισι αὐτὴ πρέπει νὰ κάνουν καὶ οἱ
ιερεῖς, ποῦ ἔχουν ἐντολὴ «*Μὴ δῶτε τὸ ἅγιον
τοῖς κυσί...*» (Ματθ. 7,6). Ὁ τσοπάνος, ὅταν βρῆ
νερὸ καθαρὸ, δὲν ἀφήνει κανένα νὰ τὸ θολώ-
σῃ. Κ' ἐσύ, παπᾶ μου, πρόσεχε νὰ μὴ θολώσῃ
κανεὶς τὴν ἁγία κοινωνία. Ὁ Χρυσόστομος λέ-
ει· Ἄν φοβᾶσαι τὸν προσερχόμενον διότι εἶνε
μέγας καὶ τρανός, φώναξε ἐμένα νὰ τὸν ἐμπο-
δίσω· προτιμῶ νὰ χάσω καὶ τὴ ζωὴ μου, παρὰ
ν' ἀφήσω νὰ βεβηλωθοῦν τὰ ἅγια.

* * *

Καὶ τώρα, ἀδελφοί μου, προσέξτε νὰ ἔχετε
τὴν **προετοιμασία** ποὺ ἀπαιτεῖται γιὰ νὰ πλη-
σιάσετε τὰ φρικτὰ δῶρα· δηλαδὴ «*μετὰ φό-
βου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης*» (θ. Λειτ.).

✓ **Μὲ φόβο Θεοῦ πρὸ τοῦ μυστηρίου.** Φόβο ὅ-
πως ὁ Ἰακώβ ὅταν εἶδε τὴν κλίμακα ποὺ ἔ-
φτανε στὸν οὐρανὸ (βλ. Γέν. 28,17), ὅπως ὁ Μωυσῆς
ὅταν ἀντίκρουσε τὴν φλεγόμενη καὶ μὴ καιο-
μένη βᾶτο (βλ. Ἔξ. 3,6), ὅπως ὁ Παῦλος, ὁ Βασίλει-
ος, ὁ Γρηγόριος, ὁ Χρυσόστομος. Καὶ ὁ φό-
βος αὐτὸς νὰ ὑπάρχη ὄχι μόνο πρὸ τοῦ μυ-
στηρίου ἀλλὰ **καὶ μετὰ τὸ μυστήριον**· διότι μέ-

σα σου ἤλθε καὶ κατοίκησε ὁ Ἀχώρητος. Ἐσύ,
τὸ σκουλήκι τῆς γῆς, χωρεῖς μέσα σου αὐτὸν
ποῦ δὲν τὸν χωρεῖ τὸ σύμπαν.

✓ **Μὲ πίστι.** Ὅχι πιθανότητα 99% ἀλλὰ βεβαι-
ότητα 100%. Νὰ πιστεύης, ὅτι ὁ Χριστὸς «*ἤλ-
θεν εἰς τὸν κόσμον ἁμαρτωλοὺς σῶσαι, ὧν πρῶ-
τός εἰμι ἐγώ*» (Α' Τιμ. 1,15)· ὅτι ἐκεῖνος σὲ ἔπλασε
καὶ σ' ἔκανε βασιλιᾶ, κ' ἐσύ τοῦ ἴδωσες ψευ-
δοπορφύρα καὶ ἀγκάνθινο στεφάνι· ἐκεῖνος
σ' ἔβαλε στὸν παράδεισο, κ' ἐσύ τοῦ ἴδωσες γιὰ
βρεφικὸ κρεβάτι μιὰ φάτνη καὶ γιὰ ἐπιθανά-
τια κλίνη ἓνα σταυρὸ· ἐκεῖνος σοῦ ἴδωσε ὄρο-
σερὸ νεράκι, κ' ἐσύ τὸν πότισες ὄξος καὶ χο-
λῆ. Εἶνε ἐκεῖνος ποὺ ἄνοιξε τὴν ἀγκάλη του
στὸ σταυρὸ νὰ σὲ δεχθῆ. Τί σοῦ ζητᾶ; Νὰ τὸν
κοινωνῆς μὲ φόβο, μὲ πίστι, καὶ τέλος

✓ **Μὲ ἀγάπη.** Ἀγάπη διπλῆ. Ἡ μία φλόγα τῆς νὰ
στρέφεται στὸν οὐρανὸ, πρὸς τὸν Κύριον, τὸν
ἐράσμιον τῶν ἐρασμίων, τὸν ἀγαπητὸ τῶν ἀγα-
πητῶν, ποῦ πρῶτος αὐτὸς μᾶς ἀγάπησε. Καὶ ἡ
ἄλλη φλόγα νὰ στρέφεται στὴ γῆ, πρὸς τὸν
πλησίον, ἀκόμη καὶ πρὸς τὸν ἐχθρὸ μας, ὥσ-
τε νὰ μπορούμε νὰ λέμε κ' ἐμεῖς «*Πάτερ, ἄ-
φες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι*» (Λουκ. 23,34).

* * *

Τὸ θέμα αὐτό, ἀδελφοί μου, δὲν ἐξαντλεῖ-
ται. Ἄς τελειώσω μὲ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ
μας – ποῦ ἔχουν καὶ δυσκολία στὴν ἐρμηνεία·
«*Ὅπου εἶνε τὸ πτῶμα, ἐκεῖ συναχθήσονται οἱ
ἄετοί*» (Ματθ. 24,28). Τὸ πτῶμα εἶνε τὸ σῶμα τοῦ
Χριστοῦ, καὶ οἱ ἄετοί εἶνε οἱ πιστοί. Οἱ Χριστι-
ανοὶ πρέπει νὰ ἴνε ἄετοί, ὄχι σαῦρες. Ἄετοί
μὲ πτήσεις στοὺς αἰθέρες, ποῦ κάποια στιγ-
μὴ ὅμως χαμηλώνουν γιὰ νὰ λάβουν τροφή.
Κ' ἐμεῖς, γιὰ νὰ λάβουμε τὴ θεία κοινωνία, νὰ
χαμηλώνουμε. **Νὰ συγκαταβαῖνῃ** ἡ κυρία μὲ
τὴν ὑπερέτρια, ὁ πλούσιος μὲ τὸ φτωχὸ, ὁ
στρατηγὸς μὲ τὸ στρατιώτη. Νὰ κατεβαίνουν
χαμηλά, γιὰ νὰ μετέχουν στὸ σῶμα καὶ τὸ αἷ-
μα τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὸ ἴδιο ποτήριον. Διότι
δὲν ὑπάρχουν πολλὰ δισκοπότηρα, ἄλλο γιὰ
τοὺς φτωχοὺς κι ἄλλο γιὰ τοὺς πλουσίους.

Πολλὰ δεῖπνα δίδονται, ἀλλὰ ὅλα λησμο-
νοῦνται. Ἐνα τραπέζι ἀξίζει· **ἡ ἁγία τράπεζα**,
ὅπου προσφέρεται τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου. Ψυχὴ,
ποῦ μετέχει σ' αὐτό, θὰ λάμπῃ σὰν ἀστέρη.

Ὁ Χριστὸς μας κάνει τὸ πάσχα καὶ σὲ καλεῖ
σὲ δεῖπνον. Ἔλα λοιπόν, **Χριστιανέ, πλησίασε**.
Κλεῖσε στὴν καρδιά σου τὸ Χριστό, «καὶ θὰ
αἰσθανθῆς κάθε εἶδους μεγαλεῖο».

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflou@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2632	Κυριακὴ μετὰ τὴν Ὑψωσιν (Μάρκ. 8,34 – 9,1) 15 Σεπτεμβρίου 2024	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ντρεπόμαστε τὸν Χριστό;

«Ὅς γὰρ ἐὰν ἐπαισχυνθῇ με καὶ τοὺς ἐμούςς λόγους ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καὶ ἀμαρτωλῷ, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνθήσεται αὐτὸν ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀγγέλων τῶν ἁγίων» (Μάρκ. 8,38)

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εὐχαριστῶ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ποὺ μὲ ἀξιώνει πάλι σήμερα νὰ λαλήσω τὸν λόγον του.

Πολλὰ θαυμαστὰ ἔκανε ὁ Θεός· τὸ ὠραιότερο ἀπ' ὅλα εἶνε ἡ **Ἐκκλησία**. Φτάνει καὶ μόνο αὐτὴ νὰ δείξῃ τὴ δύναμί του. Ἐὰν ἡ Ἐκκλησία, ἡ Ὁρθοδοξία, δὲν ἦταν ἀπὸ τὸ Θεό, μέσα στοὺς εἴκοσι αἰῶνες θὰ εἶχε διαλυθῇ εἴτε ἀπὸ σκάνδαλα ἡμῶν τῶν κληρικῶν εἴτε ἀπὸ τὴ μανία τῶν ἀπίστων καὶ τῶν αἵρετικῶν. **Δὲν διαλύεται!** ἄς λυσσᾷ ὁ σατανᾶς.

• Ἡ Ἐκκλησία εἶνε **δέντρο** θεοφύτευτο· ὅλοι οἱ δαίμονες δὲν μποροῦν νὰ τὸ ξερριζώσουν, ρίζα του εἶνε ὁ Χριστός. «*Σκληρόν σοι πρὸς κέντρα λακτίζειν*», εἶπε ὁ ἴδιος στὸν Σαῦλο (Παῦλο) ὅταν ἐκεῖνος τὸν πολεμοῦσε· εἶνε σκληρὸ νὰ κλωτσᾷς πάνω στὰ καρφιά (Πράξ. 26,14)· καὶ αὐτὸ ἰσχύει γιὰ κάθε ἐχθρό του.

• Ἡ Ἐκκλησία εἶνε **σχολεῖο**, μὲ βιβλίον τὸ Εὐαγγέλιο καὶ δάσκαλον τὸ Χριστό. Μὴν ὀνομασθῆτε διδάσκαλοι καὶ καθηγηταί, εἶπε ὁ ἴδιος· ἕνας εἶνε ὁ διδάσκαλος καὶ ὁ καθηγητής, ὁ Χριστός (βλ. Ματθ. 23,8-10).

• Ἡ Ἐκκλησία εἶνε **μαντρί**. Ὅπως στὸ μαντρί ὁ τσοπάνος ἀσφαλίζει τὰ πρόβατα τῆ νύχτα ἀπὸ τοὺς λύκους, ἔτσι ἡ Ἐκκλησία, ὅπως λένε οἱ πατέρες καὶ διδάσκαλοι, εἶνε μαντρί μὲ τσοπάνον τὸ Χριστό ποὺ εἶπε «*Ἐγὼ εἶμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός*» (Ἰω. 10,11). Τὸ 1922 στὴ Σύμυρνη ἔφυγαν ὅλοι, ἕνας ἔμεινε, ὁ Χρυσόστομος. Ὅταν τοῦ εἶπαν, Φύγε νὰ σωθῆς, ἐκεῖνος εἶπε· Ὁ καλὸς ποιμένας δὲν ἀφήνει τὰ πρόβατά του· καὶ σὰν καλὸς τσοπάνος ἔπεσε στὰ στόματα τῶν αἰμοβόρων λύκων ποὺ τὸν κατεσπάραξαν.

• Ἡ Ἐκκλησία εἶνε ἀκόμα **ἰατρεῖο**. Ὅποιοι πληγωμένοι καὶ βασανισμένοι, ὅποια χήρα καὶ ὄρφανό, ὅποιοι ἀδικημένοι σ' αὐτὸ τὸν κόσμον καταφεύγει στὴν Ἐκκλησία, ἄγγελος Κυρίου σφουγγίζει τὰ δάκρυά του καὶ βρίσκει παρηγοριά καὶ ὑγεία· γιὰ τὸν Χριστὸν εἶνε ὁ ἰατρὸς ψυχῶν καὶ σωμάτων.

• Εἶνε καὶ **στράτευμα** ἡ Ἐκκλησία· δίνει μάχες, ἔχει πόλεμον καὶ ἀγῶνα, μὲ ἀήττητο ἀρχιστράτηγον τὸ Χριστό, σημαία τὸ σταυρό, σάλπιγγα τὸ κήρυ-

γμα. Ἦρθα στὴ γῆ, εἶπε, νὰ φέρω «*μάχαιραν*», νὰ κηρύξω τὸν εὐγενέστερο πόλεμον (βλ. Ματθ. 10,34 κ.ε.). Μαχηταί εἶνε ὅσοι τὸν ἀκολουθοῦν ἐθειλονταί, ὅπως ἀκοῦμε σήμερα· «*Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν...*» (Μάρκ. 8,34). Ὁ Χριστιανὸς πρέπει νὰ ἔνε γενναῖος, ὁμολογητής, ὄχι κρυπτοχριστιανός· νὰ κρατᾷ τὴν πίστι του καὶ γι' αὐτὴν νὰ τὰ θυσιάσῃ ὅλα. Ἔτσι ἔκαναν οἱ ἅγιοι ποὺ ἐορτάζουμε.

Μερικοὶ θέλουν ὁ κήρυκας νὰ μιλά μὲ εὐγένεια. Ἀκούσατε ὅμως πῶς μιλάει σήμερα ὁ Χριστὸς στὸ εὐαγγέλιον; (βλ. Μάρκ. 8,34-9,1). Χαρακτήρισε τὴ γενεὰ του μὲ μία σκληρὴ λέξι, ποὺ ἀπεικονίζει τὴν ἀθλιότητά της· τὴ λέξι γενεὰ «*μοιχαλίδα καὶ ἀμαρτωλόν*» (ε.ἀ. 8,38). Τί θὰ πῆ **γενεὰ μοιχαλίδα**; Θὰ πῶ λίγες λέξεις ἐπάνω σ' αὐτό. Θὰ μιλήσω κ' ἐγὼ ὅπως ὁ Χριστός, ὅπως οἱ προφῆται καὶ οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας· δὲν θὰ γίνω εὐγενέστερος ἀπὸ αὐτοὺς.

Μοιχαλίδα θὰ πῆ, γυναίκα ποὺ ἐνῶ στεφανώθηκε ἀφήνει τὸν ἄντρα της καὶ πάει μὲ ἄλλους, ἀθετεῖ τὴν συζυγικὴ πίστι. Αὐτὸ εἶνε κακό. Ὑπάρχει ὅμως καὶ κάτι χειρότερο. Ποιό; Τὸ λέει τὸ εὐαγγέλιον· τὸ **νὰ χωρίσῃ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ Θεό**. Γιατὶ ὅπως ἡ γυναίκα πρέπει νὰ ἔνε ἐνωμένη μὲ τὸν ἄντρα της, ἔτσι πρέπει καὶ ἡ ψυχὴ μας νὰ ἔνε ἐνωμένη μὲ τὸν Κύριον. Καὶ ὅπως ἡ πιστὴ γυναίκα ἀγαπάει τὸν ἄντρα της, ἔτσι καὶ κάθε ψυχὴ πρέπει ν' ἀγαπᾷ τὸ Χριστό. Καὶ ψάλλει τὸ πρῶν ἡ Ἐκκλησία μας στοὺς ἀναβαθμούς· «*Ἐπὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ ὡς ἔχει τις στοργὴν, ἐπὶ τῷ Κυρίῳ θερμότερον φίλτρον χρεωστοῦμεν*» (ἡχ. δ', ἀντίφ. γ'), δηλαδή· ἀπ' ὅσο ἀγαπάει τὸ παιδί τὴ μάνα του, παραπάνω πρέπει ν' ἀγαποῦμε ἐμεῖς τὸ Χριστό. Ἄμαρτάνουν λοιπὸν οἱ σύζυγοι ὅταν χωρίζουν μεταξύ τους, ἀλλὰ περισσότερο **ἀμαρτάνεις ἐσὺ ὅταν χωρίζῃς ἀπὸ τὸ Χριστό**.

Καὶ δυστυχῶς οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι ἔχουν πάρει **διαζύγιον ἀπὸ τὸ Χριστό**. Ὅταν ἤμουν στὴν Ἀθήνα, ἦρθε μιὰ μέρα μιὰ κυρία μορφωμένη· εἶχε ζήσει λίγα χρόνια εὐλογημένο γάμον μὲ τὸν χριστιανὸν καθηγητὴ σύζυγόν της. Ἐπειτα ὁ

μως κάποιοι συκοφάντες έβγαλαν λόγια, τής ψύχραναν τήν αγάπη, ξελογιάστηκε, άφησε τόν άντρα της και πήγε με κάποιον έκμεταλλευτή, που τής έφαγε όλη τήν περιουσία σέ κέντρα διαφθοράς. Μετανοημένη λοιπόν ήρθε και μου λέει: Πάτερ, καταραμένη ή ώρα που άνοιξα τ' αυτιά μου κι άκουσα τούς συκοφάντες κι άναθεματισμένους εκείνοι που με χώρισαν από τόν άντρα μου κ' έπεσα σ' έναν αλήτη...

Έτσι ήταν κάποτε και ή πατρίδα μας, σαν τή γυναίκα τήν πιστή στον άντρα της. Ήρθαν όμως **κακοί σύμβουλοι** και τήν αποπλάνησαν· ναι, **έτσι αφήσαμε τόν Χριστό**. Νά ή άμαρτία του λαού μας. Άντι να κλείσουν τ' αυτιά τους, τά άνοιξαν σ' αυτούς· και έτσι άρχισαν οί άνθρωποι να φεύγουν από τόν Θεό, να παίρνουν διαζύγιο από τόν Χριστό, να ζούν βίον άντιχριστιανικό. Και τόν άποτέλεσμα είνε μπροστά μας.

Πήγα σέ χωριό χιλίων κατοίκων και έμαθα μετá λύπης, ότι τήν ήμέρα τής Ύψώσεως του τιμίτου σταυρού έγραψαν στον παπα, που βαδίζει με τά πόδια πέντε χιλιόμετρα και έρχεται· Μήν έρθης, εμείς σήμερα **δέν θέλουμε λειτουργία!**... Άκούτε; Άλλά ό παπάς, άξιέπαινος, πήγε. Δέν βρήκε λειτουργία, πήγε στο σταθμό τής χωροφυλακής, πήρε ένα ψωμί, τόν σφράγισε και μ' αυτό λειτούργησε. Ά, πόσο ξεφύγαμε! Άν περάση όμως εκεί μιá άρκούδα, αν περάση ένας κινηματογράφος ή ένας θεατρίνος, τότε και ή κουτσή γιαγιά θά τρέξη να δή τόν θέαμα. Φοβομαι, άδέρφια μου ότι, όταν χτυπή ή καμπάνα και οί χριστιανοί δέν πηγαίνουν στην έκκλησία, ή γενεά αυτή είνε **«μοιχαλίσ και άμαρτωλός»**.

Φτάσαμε στο σημείο τώρα, **Χριστιανοί να ντρέπονται να δείξουν τήν πίστι τους**. Άλλοίμονό μας. Γιατί λέει τόν ευαγγέλιο σήμερα· αν κάποιος ντρέπεται τώρα τόν Χριστό, τότε και ό Χριστός θά ντραπή στο τέλος αυτόν (βλ. έ.ά. 8,38).

Ποιοί είνε αυτοί που ντρέπονται τόν Χριστό;

• Χωριό μεγάλο, προηγμένο, έβγαλε μορφωμένους (δασκάλους, άξιωματικούς, δικηγόρους, μηχανικούς), μ' άδεν έβγαλε έναν παπα, είνε χριστιανικό; Άρνεϊται τήν παράδοσι. Στα κάλαντα τήν πρωτοχρονιά τά παιδιά έλεγαν στα σπιτία στους νοικοκύρηδες·

«Άν έχης γυιό στα γράμματα, βάλε τον στο ψαλτήρι·

να άξιώσει ό Θεός να βάλη πετραχήλι». Τόν θεωρούσαν καμάρι ένα παιδί τους να γίνη παπάς· γιατί τόν ράσο έφτιασε πατρίδα. Τώρα όμως ντρέπονται οί μεγάλοι **να κάνουν τά παιδιά τους κληρικό**· ντρέπονται και **οί νέοι να φορέσουν τή στολή του ιερέως**.

• Άκούστε άλλο. Νέος μορφωμένος με κλησι στα θεία ήθελε να ίερωθί. Τελείωσε τόν σχολείο και τή θεολογία με άριστα, άλλά δέν έβρισκε γυναίκα να παντρευθί. Γιατί **οί χριστιανές ντρέπονται να γίνουν παπαδιές**.

• Έμεις ντρέπομαστε, τή στιγμή που ξένοι δέν ντρέπονται. Ό Άντενάουερ στη Γερμανία είχε

δύο παιδιά ίερείς και τόν καυχόταν. Και άλλοι έπώνυμοι στην Ευρώπη τόν θεωρούν τιμή να έχουν συγγενείς τους κληρικούς. Ξένοι έπιστήμονες έκκλησιάζονται· έδω πολλοί **ντρέπονται να πάνε στην έκκλησία**.

• Πρό δύο - τριών μηνών ταξίδεψα με σιδηρόδρομο. Πολλοί διάβαζαν ρομάντζα. Ένας Χριστιανός φοιτητής έβγαλε τόν Ευαγγέλιο και διάβαζε. Οί άλλοι γύρω **τόν θεωρούσαν ντροπή**, τόν είρωνεύονταν, σκουντούσε ό ένας τόν άλλο, γελοούσαν. Άναγκάστηκα να μιλήσω· υπεράσπισα τόν παιδί εκείνο. Ποιό καταντήσαμε!

• Ντρέπομαστε να γίνουμε παπαδες, να πάμε στην έκκλησία, να πιάσουμε τόν Ευαγγέλιο. Θέλετε άλλο; πολλοί ντρέπονται **να κάνουν τόν σταυρό τους**. Σήμερα που μπήκα στην έκκλησία, στάθηκα και παρατηρούσα όλους· δύο - τρεις μόνο έκαναν τόν σταυρό τους κανονικό, οί άλλοι!....

• Μου 'λεγε στην Άθήνα ένας σερβιτόρος σέ μεγάλο ξενοδοχείο ότι ούτε ένας από τούς χίλιους που **κάθησαν και έφαγαν δέν έκανε τόν σταυρό του**. Μόνον ένας χωριάτης πριν να καθίση έκανε όρθιος τόν σταυρό του. και οί άλλοι άρχισαν να τόν κοροϊδεύουν.

Είμαστε λοιπόν λαός που **μάς ταιριάζει τόν «κουστόμι»** που έφτιασε ό Χριστός σήμερα μιλώντας για **«γενεάν μοιχαλίδα και άμαρτωλόν»**.

* * *

Τελειώνω και θά σάς άναφέρω μιá **προφητεία του άγιού Άντωνίου**. Θα έρθουν, είπε, μέρες καταραμένες. Οί άνθρωποι θά πέσουν βαθειά στην πορνεία και στή μοιχεία, θά γίνουν χειρότεροι από τά ζώα. Και τότε, όταν δούν κάποιον να διαβάζη Ευαγγέλιο, θά λένε· Αυτός τρελλάθηκε.

Είδα τήν προφητεία να **πραγματοποιήται** στις ήμέρες μας. Πήγα σ' ένα χωριό, βρήκα ένα παιδί 15 χρονών, έναν άγγελο.

—Πάτερ, λέει, με είπαν τρελλό στο χωριό.

—Γιατί; έκανες καμμιá ζημιá, καμμιá άτιμία;

—Μέ λένε τρελλό, γιατί διαβάζω τόν Ευαγγέλιο.

Έκει καταντήσαμε. Όποιος τολμά να πάη στην έκκλησία, να έξομολογηθί, να κοινωνήση, να ζήση τίμια ζωή, **θεωρείται άνισόρροπος**.

Όχι, άδέρφια μου, όχι! **Στώμεν καλώς!** Σας τόν λέω και γράψτε το. Πουλήστε τόν πουκάμισό σας —ό λόγος τόν λέει—, αγοράστε Άποκάλυψι και διαβάστε. Θα γίνουν πολλά φοβερά στον κόσμο, θα έρθουν όλα άνω-κάτω· ένα θά μείνη, ή Έκκλησία του Χριστού μας. Μή φοβαστε, μη ντρέπεστε. **Κρατηθήτε καλά ριζωμένοι στην πίστι του Χριστού μας**, στο βράχο του Γολγοθά. Και αν ακόμα όλοι άρνηθούν τόν Χριστό και μείνης, ένας, να λές· **Πιστεύω, Κύριε**. Δέν θά νικήση ό σατανάς και τά θηρία του, θά νικήση ό Χριστός και όσοι πιστεύουν σ' αυτόν.

Με τήν πίστι αυτή σας εύλογώ και εύχομαι **να χαιρέσετε τήν βασιλεία του Θεού εις αίωνας αίώνων**· αμήν.

(†) **έπίσκοπος Αύγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος Κ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1005 ²	Κυριακὴ Α' Λουκᾶ (Λουκ. 5,1-11) 22 Σεπτεμβρίου 2024 (2003)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Περὶ πνευματικῆς ἀλειείας

«Χαλάσατε τὰ δίκτα ὑμῶν εἰς ἄγραν» (Λουκ. 5,4)

Τὸ εὐαγγέλιο (βλ. Λουκ. 5,1-11), ἀγαπητοί μου, διηγείται ἓνα ἀπὸ τὰ θαύματα, τὰ ἄπειρα θαύματα, ποὺ ἔκανε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ἀλλὰ τὸ **θαῦμα** αὐτό, ποὺ διηγείται σήμερα ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, **ἐπαναλαμβάνεται** διὰ μέσου τῶν αἰώνων, μέχρι τῶν ἡμερῶν μας. Ποιὸ εἶνε τὸ θαῦμα;

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ βγήκε στὸ δημόσιο βίο, δὲν ἔμεινε σ' ἓνα μέρος. Ἐκινεῖτο συνεχῶς, τὰ ἅγια πόδια του βᾶδιζαν. Περπατοῦσε. Πήγαινε ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό, ἀπὸ πόλι σὲ πόλι. Περιώδευε ὅλη τὴν Παλαιστίνη. Ἔτσι ὁ Χριστός μας ἔφτασε σὲ μιὰ χαριτωμένη λίμνη, ποὺ ἔγινε πλέον ξακουστή. Εἶνε ἡ λίμνη τῆς Γαλιλαίας, ἡ **λίμνη Γεννησαρέτ**.

Ἐκεῖ στὰ ἀκρογᾶλια τῆς λίμνης κατοικοῦσαν φτωχοὶ ἄνθρωποι, ψαράδες· μεροδούλι-μεροφαῖ. Ποιὸς τοὺς ἔδινε σημασία; Ἀλλὰ ὁ Χριστός ἦρθε ἐκεῖ ἐπίτηδες, νὰ δῆ τὴ φτωχολογιά. Γιατὶ **εἶνε ἅγια ἡ φτώχεια**, καὶ τὴν ἔζησε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Κανεῖς ἄλλος δὲν ἔζησε τόσο φτωχὰ ὅσο ἐκεῖνος, κανεῖς ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ κάνουν τοὺς προστάτες τῶν φτωχῶν καὶ τῶν ἐργατῶν ἀλλὰ ζοῦν τὴν πιὸ πλούσια ζωὴ. **Ὁ Χριστὸς ὑπῆρξε ὄντως φίλος τῶν φτωχῶν**.

Ἦρθε λοιπὸν ὁ φτωχὸς κοντὰ στοὺς φτωχοὺς, ἦρθε κοντὰ στοὺς ψαράδες. Κι αὐτοὶ τὸν ὑποδέχθηκαν μὲ χαρά. Καὶ ἄρχισε νὰ διδάσκη τὰ **θεϊκά του λόγια**. Ἔμειναν κατάπληκτοι. Ὅπως ἡ μέλισσα κρεμιέται ἀπὸ τὸ ἄνθος, ἔτσι καὶ ὁ λαὸς ἐκεῖνος κρεμόταν ἀπὸ τὰ **πανάχραντα χεῖλη** τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἔλεγαν ποτέ νὰ μὴν τελειώση.

Ὅταν ὁ Χριστὸς σταμάτησε νὰ μιλή, ἐκεῖ κοντὰ ἦταν δυὸ ἀλιευτικὰ πλοίαρια, **δυὸ κα-**

ίκια. Στὸ ἓνα ἦταν δύο ἀδέρφια, ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἀνδρέας. Στὸ ἄλλο ἦταν δύο ἄλλα ἀδέρφια, ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Ἰάκωβος. Ὁ Χριστὸς λέει στὸν Πέτρο· –«**Χαλάσατε τὰ δίκτα ὑμῶν εἰς ἄγραν**» (Λουκ. 5,4). Προχώρα μέσα στὴ λίμνη καὶ ρίξτε τὰ δίχτυα νὰ ψαρέψετε. Ὁ Πέτρος ἀπαντᾷ· –Κύριε, ὅλη τὴ νύχτα ψαρεύαμε (τὸ ψάρεμα δὲν γίνεται ἡμέρα, ἡ νύχτα εἶνε ὁ κατάλληλος χρόνος)· παντοῦ ρίξαμε τὰ δίχτυα. Δὲν πιάσαμε οὔτε λέπι. Τώρα ἐσύ μᾶς διατάξεις, νὰ ρίξουμε τὰ δίχτυα τὴν ἡμέρα; Ἄν καὶ αὐτὸ φαίνεται παράλογο, ἐγὼ ὅμως πιστεύω σ' ἐσένα καὶ θὰ ὑπακούσω· «**ἐπὶ τῷ ῥήματί σου χαλάσω τὸ δίκτυον**» (ἐ.ἀ. 5,5). Ἔρριξαν πραγματὶ τὰ δίχτυα καὶ –ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, δικαίωμά τους· ἐμεῖς πιστεύουμε– ἀμέσως **γέμισαν ἀπὸ ψάρια**. Καὶ ἦταν τόσο πολλὰ, ὥστε σχιζόταν τὸ δίχτυ. Καὶ ὁ Πέτρος μὲ τὸν Ἀνδρέα ἀναγκάστηκαν νὰ καλέσουν καὶ τοὺς ἄλλους νὰ βοηθήσουν.

Θαύμασε ὁ Πέτρος, ἔμεινε κατάπληκτος ἀπὸ τὴ θαυμαστὴ αὐτὴ ἀλειεία, καὶ εἶπε· –Κύριε, εἶμαι ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος, δὲν εἶμαι ἄξιος μιᾶς τόσο μεγάλης εὐλογίας. Καὶ ὁ Χριστὸς τοῦ λέει· –θαυμάζεις; Μικρὸ εἶνε τὸ θαῦμα αὐτό. Θὰ δῆς ἓνα ἄλλο μεγαλύτερο. Καὶ τὸ μεγαλύτερο θαῦμα εἶνε, ὅτι ἀπὸ τώρα, ποὺ θὰ ἔρθης κοντά μου, θὰ μάθης μιὰ νέα τέχνη. Θὰ μάθης νὰ ψαρεύης ὄχι ψάρια τῆς θαλάσσης, ἀλλὰ ψυχές· **θὰ γίνης ἀλιεὺς ἀνθρώπων**, θὰ ἀλιεύης ἀνθρώπους μέσα ἀπὸ τὸ πέλαγος τῆς ἁμαρτίας.

Καὶ πραγματὶ αὐτὴ ἡ ὑπόσχεσι τοῦ Χριστοῦ ἐκπληρώθηκε. Ὁ Πέτρος ἄφησε τὸ πλοῖο καὶ τὰ δίχτυα, ἄφησε πατέρα, μητέρα, συγγενεῖς καὶ φίλους, ὅλα, καὶ ἀκολούθησε τὸ Χριστό. Καὶ ἦρθε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο καὶ τὸν φώτισε· καὶ ἀπὸ ἄσημος ψαρᾶς ἔγινε ἀνώτερος τῶν φιλοσόφων. Μηδὲν ὁ Πλάτων καὶ ὁ Ἄριστο-

τέλης μπροστά σ' εκείνο τὸ θαῦμα ποὺ εἶδε ἡ ἀνθρωπότης, **ψαρᾶδες νὰ γίνουν πάνσοφοι.** Ὁ Χριστὸς τοὺς ἀνέδειξε πανσόφους· εἶνε «ὁ πανσόφους τοὺς ἀλιεῖς ἀναδείξας» (ἀπολυτ. Πεντηκ.). Καὶ πήγαν καὶ κήρυξαν σὲ διάφορα μέρη. Ὁ Πέτρος ἔφτασε μέχρι τῆ Ῥώμη καὶ σκόρπισε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Ἔπιασε στὰ δίχτυα τοῦ εὐαγγελίου χιλιάδες ἀνθρώπους. Ἔτσι **ὁ ψαρᾶς τῆς Γαλιλαίας ἔγινε ἀλιεὺς ψυχῶν.**

Αὐτὸ εἶνε συντόμως τὸ εὐαγγέλιο.

* * *

Τί εἶπαμε στὴν ἀρχή; Ὅτι **τὸ θαῦμα αὐτὸ τῆς ἀλιείας ἐπαναλαμβάνεται** καὶ σήμερα, καὶ μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων. Καὶ σήμερα, στὸν αἰῶνα αὐτὸν τῆς ὕλης, βλέπουμε στὴ Δύσι παιδιὰ, ἀριστούχους τῶν σχολείων, νὰ φεύγουν. Πᾶνε κάτω στὴν Ἄφρική ὡς ἱεραπόστολοι, κ' ἐκεῖ μέσ' στοὺς ἀγρίους διδάσκουν καὶ ἀλιεύουν ψυχές. Αὐτὰ οἱ ἑτερόδοξοι. Καὶ ἡ ὀρθόδοξη Ἑλλάδα; Ὡ Ἑλλάδα, τὰ παιδιὰ σου γίνονται σήμερα ἱεραπόστολοι;

Ἦταν κάποτε ἐποχή, ποὺ ἀπ' τὴν Ἑλλάδα ἔφευγαν ἱεραπόστολοι, ἀλιεῖς ψυχῶν, καὶ πήγαιναν μακριὰ. Καὶ οἱ Σέρβοι καὶ οἱ Βούλγαροι καὶ οἱ Ῥουμᾶνοι καὶ ἡ μεγάλη χώρα τῶν Ῥώσων ἔγιναν Χριστιανοὶ ἀπὸ Ἑλληνες ἱεραποστόλους. Ἐκλεκτά, ἔξοχα παιδιὰ τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας, ποὺ δὲν ἐπιδίωξαν κοσμικὴ δόξα καὶ πλοῦτο, σκόρπισαν τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ μέχρι τῶν Οὐραλίων ὁρέων. Ὡ **Ἑλλάδα, ποῦ εἶνε σήμερα ἡ ἱεραποστολή σου;** Τὰ παιδάκια μας νὰ γίνουν δικηγόροι, μηχανικοί... Ἰδανικά μας τὸ χρῆμα καὶ ἡ δόξα. Οὔτε ἱεραπόστολοι οὔτε παπᾶδες γίνονται. Ἐνας πατέρας ποὺ τὸ παιδί του, ἕνα πολὺ καλὸ παιδί, ἤθελε νὰ γίνῃ παπᾶς, τὸ ἀπείλησε· Θὰ σὲ σκοτώσω!... Ὡ Ἑλλάδα, ποῦ κατήντησες, ἐσύ ποὺ γέννησες ἀλιεῖς ψυχῶν; Σήμερα τὸ ράσο ἔγινε βδελυκτὸ καὶ μισητό. Καὶ τὴν ὥρα αὐτὴ ποὺ μιλάμε χίλιες ἐνορίες δὲν ἔχουν ἱερεῖς, δὲν χτυπᾶνε ἐκεῖ καμπάνες...

Ἐν τούτοις καὶ μέσα στὴν ὑλιστικὴ αὐτὴ γενεὰ ὑπάρχουν μερικὰ σπάνια παραδείγματα. Ἐνα παιδί μιᾶς φτωχῆς οἰκογενείας τῆς Θεσσαλονίκης, ὁ Γιάννης ὁ Ἀσλανίδης, ἔγινε ἀλιεὺς ψυχῶν. Πέρασε καὶ ἀπὸ τὴ Φλώρινα. Βοήθησε καὶ χτίσαμε τὸ γηροκομεῖο καὶ τὸ συνοικισμὸ τῶν νεοφωτίστων. Ἀνέβηκε καὶ στὸ ὕψωμα 1.020 καὶ ἔστησε τὸ μεγάλο σταυρὸ ποὺ φωτίζει τὴ νύχτα σὰν τὸ «Ἐν τούτῳ νίκα». Ἐν συνεχείᾳ αὐτὸς, ἱερομόναχος πλέον **Κοσμᾶς Γρηγοριάτης**, γεμᾶτος ἀγάπη πρὸς

τὸ Θεό, ὡς ἀλιεὺς ψυχῶν πῆγε κάτω στὴν Ἄφρική, κ' ἐκεῖ μὲ τὸ φλογερὸ κήρυγμά του καὶ τὴ μεγάλη ἀγάπη του γιὰ τοὺς φτωχοὺς, ἕνας αὐτὸς, ἔφερε στὴν ὀρθόδοξο πίστι 3.000 ψυχές, καὶ βαπτίσθηκαν. Καὶ σὲ ἄλλα μέρη πολλοὶ ἄλλοι σὰν αὐτόν. Ὅλοι αὐτοὶ ὑπήκουσαν στὸ λόγο τοῦ Χριστοῦ **«Χαλάσατε τὰ δίκτα ὑμῶν εἰς ἄγραν».**

Ἄς ἐπιτραπῆ ἐδῶ νὰ πῶ, ὅτι **κ' ἐγώ**, ἀφ' ὅτου φόρεσα τὸ ράσο, ὡς ἕνας μικρὸς ἀλιεὺς ψυχῶν ἀκούω αὐτὴ τὴν προτροπὴ τοῦ Χριστοῦ μας, καὶ δὲν παύω μέρα - νύχτα παντοῦ, σὲ χωριὰ καὶ πολιτεῖες, σὲ μεγάλους καὶ μικροὺς, σὲ στρατιῶτες καὶ μαθητὰς, νὰ **ρίχνω τὸ δίχτυ.** Καὶ τὴν ὥρα αὐτὴ τὸ δίχτυ τοῦ κηρύγματος τοῦ εὐαγγελίου ρίχνω. Θὰ μοῦ πῆ κάποιος· **—Καὶ τί κατώρθωσες** τόσα χρόνια; ποιά ἡ μεταβολὴ τῶν ἀνθρώπων;... Δὲν ἀπογοητεύομαι. **Ἐπάρχουν καὶ αἰσιόδοξα σημεῖα.** Λόγου χάριν, ὅταν πρωτοῆρθα στὴ Φλώρινα ὡς ἱεροκήρυκας τὸ '41, στὸν παλιὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος εἶχα ἀκροατὰς καμμιά δεκαριά ἄντρες καὶ καμμιά εἰκοσιπενταριά γυναῖκες. Τώρα μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ ἡ ἐκκλησία γεμίζει. Χωρὶς ὅμως τοῦτο νὰ μὲ ἱκανοποιῇ. Διότι γνωρίζω, ὅτι ὑπάρχουν ἀκόμα πολλοὶ ποὺ εἶνε ἔξω τῆς μάνδρας τοῦ Κυρίου, ἔξω ἀπὸ τὸ δίχτυ τῆς ἀλιείας του.

Τί πρέπει νὰ κάνουμε; **Νὰ βοηθήσουμε ὅλοι.** Ἄς κάνουμε ὅ,τι ἔκανε μία ἀγία γυναίκα τῆς ἀποστολικῆς ἐποχῆς, **ἡ ἀγία Θέκλα.** Ὅταν ἄκουσε τὸ κήρυγμα τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ἐνῶ εἶχε ἄλλα σχέδια, ἄλλαξε κατεύθυνσι. Ἀγάπησε τὸ Χριστὸ καὶ ἔγινε συνέκδημος τοῦ ἀποστόλου. Περιώδευσε πολλὰς πόλεις καὶ κήρυξε. Καὶ —μια γυναίκα παρακαλῶ— ἔφερε κοντὰ στὸ Χριστὸ χιλιάδες ψυχές. Τέτοια παραδείγματα νὰ μιμηθοῦμε.

Κάθε χρόνο, ὅπως στὰ χωράφια ἀρχίζει ἡ σπορὰ τῆς γῆς, ἔτσι καὶ στὴν Ἐκκλησίᾳ ἀρχίζει ἡ σπορὰ τοῦ κηρύγματος. Βοηθήστε λοιπὸν κ' ἐσεῖς σ' αὐτὸ τὸν ἱερὸ σκοπὸ.

Οἱ γυναῖκες, νὰ φέρετε τοὺς ἄντρες σας. Οἱ δάσκαλοι, νὰ φέρετε τὰ παιδιὰ σας. Οἱ μικροὶ, νὰ φέρετε τοὺς γονεῖς σας. Ὅλοι νὰ πικνώσουμε τὸ ἐκκλησιαστικὸν καὶ τὸ ἀκροατήριον, νὰ μὴ μείνῃ κανεὶς ἔξω. Ὅλοι νὰ βρεθοῦμε μέσα στὸ δίχτυ τῆς Ἐκκλησίας μας, ὥστε ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, νὰ γίνουμε μιὰ κιθάρα καὶ νὰ ψάλλουμε τὸ μεγαλεῖο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ποὺ ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Παντελεήμονος Φλωρίνης τὴν 24-9-1989, μὲ νέο τώρα τίτλο. Καταγραφή καὶ σύντμησις 28-9-2003, ἐπανεκδόσις 10-8-2024.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος Κ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλου 1006²

Κυριακὴ Β' Λουκᾶ (Λουκ. 6,31-36)
29 Σεπτεμβρίου 2024 (2003)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Περὶ προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου

«Καὶ ἔσεσθε υἱοὶ ὑψίστου» (Λουκ. 6,35)

Ἔνα, ἀγαπητοί μου, ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα προβλήματα εἶνε τὸ πρόβλημα «ἄνθρωπος». Τὸ πρόβλημα αὐτὸ συνίσταται στὰ ἐξῆς ἐρώτηματα· τί εἶνε ὁ ἄνθρωπος; ποιά ἡ ἀρχὴ του; ποιὸ τὸ τέλος του; **ποιός ὁ προορισμός του;** Σ' αὐτὰ ματαίως ἡ φιλοσοφία διὰ μέσου τῶν αἰώνων προσπάθησε νὰ δώσῃ ἀπάντησι. Λαβύρινθος, μέσα στὸν ὁποῖο περιπλανᾶται τὸ ἀνθρώπινο πνεῦμα. Ἀλλὰ σήμερα τὸ εὐαγγέλιο (βλ. Λουκ. 6,31-36) δίνει τὴν ἀπάντησι. Μέσα σὲ τρεῖς λέξεις δίδεται ἡ λύσις τοῦ προβλήματος. Λέει ὁ Κύριος· «Καὶ ἔσεσθε υἱοὶ ὑψίστου» (ἐ.ἀ. 6,35). Τρεῖς λέξεις, ποὺ ζυγίζουσι περισσότερο ἀπ' ὅλα τὰ βιβλία ποὺ ἔγραψαν φιλόσοφοι καὶ κοινωνιολόγοι περὶ τοῦ ἀνθρώπου.

Θὰ προσπαθῆσω νὰ διατυπώσω **μερικὲς σκέψεις** ἐπάνω στὸ ῥητὸ αὐτὸ τοῦ Κυρίου μας.

* * *

Ἐὰν ρίξουμε ἓνα βλέμμα στὸ σύμπαν, στὴ φύσι, θὰ διαπιστώσουμε μιὰ ἀλήθεια· ὅτι τὰ δημιουργήματα, μικρὰ καὶ μεγάλα, **ὅλα ἔχουσι ἓνα σκοπὸ**. Τίποτε ἄσκοπο δὲν ὑπάρχει. Ὁ ἥλιος δημιουργήθηκε, γιὰ νὰ φωτίζῃ καὶ νὰ θερμαίνῃ. Ἡ σελήνη μὲ τὸ μελιχρὸ τῆς φῶς γλυκαίνει τὶς νύχτες. Οἱ ποταμοὶ ἀρδεύουσι τὴ γῆ. Ἡ θάλασσα δίνει μιὰ ἄλλη ὠραιότητα στὸν κόσμον. Τὰ ἄνθη σκορπίζουσι ἀρώματα. Τὰ πουλιὰ κελαῖδουσι. Ἡ μέλισσα κάνει τὸ μέλι. Τὰ ζῶα μᾶς ὑπηρετοῦσι στὶς ἀνάγκαις μας...

Δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄσκοπο. Κι αὐτὰ ἀκόμα ποὺ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀπίστους τὰ θεωροῦσι ἄσκοπα, ἡ πεῖρα καὶ ἡ παρατήρησις καὶ ἡ ἐπιστήμη ἀπέδειξαν, ὅτι κι αὐτὰ εἶνε σκοπιμώτατα. Ἐνα παράδειγμα μόνο ἀναφέρω. Τὸν προηγούμενον αἰῶνα οἱ ἄπιστοι ἐκάγαζαν λέγοντας· Ἐκεῖνα τὰ ἄσχημα ὄρνεα, οἱ γῦπες, τί χρειάζονται; Καλὰ τὸ ἀηδόνι, κελαϊδάει· μὰ οἱ γῦπες τί σκοπὸ ἔχουσι;... Ἀποδείχθηκε ὅμως, ὅτι οἱ γῦπες εἶνε εὐεργετικώτεροι κι ἀπὸ τὰ

ἀηδόνια. Γιατί; Διότι εἶνε ὠπλισμένοι μὲ μιὰ θαυμαστὴ ὄσφρησι – ῥαντάρ! Τί ὄσφραίνονται; Μέσα στὶς ζοῦγκλες πεθαίνουν χιλιάδες κ' ἑκατομμύρια ζῶα. Ἄν αὐτὰ ἔμεναν ἄταφα, θὰ ἐμόλυναν ὅλη τὴν ἀτμόσφαιρα καὶ ἡ ἀνθρωπότητα θὰ πέθαινε ἀπὸ λοιμώδη νοσήματα. Ποιός θάβει τὰ πτώματα αὐτὰ τῆς ἐρήμου; ποιός εἶνε ὁ νεκροθάφτης; Οἱ γῦπες! Αὐτοὶ πᾶνε, καὶ σὲ 24 ὥρας εἶνε ὅλα ξεπαστρεμμένα καὶ θαμμένα στὴν ἔρημο. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ πῶ καὶ μιὰ φρικτὴ εἰκόνα, ποὺ εὐχομαι νὰ μὴ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ ἐπαναληφθῇ. Ὅταν ἤμουν στρατιωτικὸς ἱερεὺς καὶ ἀνέβαινα στὸ Γράμμο καὶ στὸ Βίτσι, μὲ τὸ τέλος τοῦ ἀγρίου ἐκείνου πολέμου τί εἶδα καὶ τί ἄκουσα; Ὅτι παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἀπὸ τῆς μιᾶς πλευρᾶς καὶ ἀπὸ τῆς ἄλλης, πολεμώντας ἔπεσαν νεκροί· καὶ ἔμεναν ἄταφοι ἐκεῖ, μέσα σὲ δυσπρόσιτες χαράδρες. Ποιός τοὺς ἔθαψε; Ὅρνεα. Ὁσφράνθηκαν κάτω ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο καὶ ἤρθαν· καὶ ἔκαναν κατακόρυφες πτώσεις μέσα σὲ χαράδρες, ποὺ δὲν μπορούσε νὰ πλησιάσῃ οὔτε ὁ καλύτερος καταδρομέας...

Τί θέλω νὰ πῶ μ' αὐτά; Ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄσκοπο, τότε τὸ τελειότερον πλάσμα, ἡ κορωνίδα τῆς δημιουργίας, **ὁ ἄνθρωπος, μπορεῖ νὰ μὴν ἔχη σκοπὸ;** –Ὅ,τι προέρχεται ἀπὸ τὴν ὕλη, θὰ μᾶς ποῦν οἱ ὑλισταί, εἶνε τυχαῖο δημιούργημα... Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερα βλακεία ἀπ' αὐτὴν. Ἐὰν μὲ πείσης, ὅτι τὸ ἄγαλμα ποὺ εἶνε στὴν πλατεῖα ἔτσι παρουσιάστηκε, χωρὶς γλύπτη, τότε θὰ πεισθῶ ὅτι καὶ τὰ ἔμψυχα ἀγάλματα, οἱ ἄνθρωποι, πλάστηκαν μόνοι τους, τυχαίως, ἀπὸ τὸ ἀνακάτεμα τῶν διαφόρων μορίων τῆς ὕλης.

Ἐχει λοιπὸν σκοπὸ ὁ ἄνθρωπος. Ποιὸ σκοπὸ; **Σωματικὰ εἶνε ἀσθενής.** Τὰ ζῶα εἶνε ὠπλισμένα μὲ δυνάμεις μεγαλύτερες ἀπ' αὐτόν· οἱ αἰσθήσεις τους εἶνε ὀξύτερες. Ὁ ἀετὸς λό-

γου χάριν βλέπει πάνω από τὰ ὕψη τ' οὐρανοῦ τὸ θήραμά του· ἔχει ὀξυτάτη ὄρασι. Ὁ σκύλος ἔχει ὄσφρησι καὶ ἀκοή. Καὶ τὰ πουλιά, χωρὶς πυξίδα, ταξιδεύουν σὲ μακρινὰ πελάγη... Ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἀσθενῆς σωματικά.

Σωματικά, ἐπίσης, μοιάζει μὲ τὰ ζῶα – δὲν τὸ ἀρνούμεθα· κόκκαλα ἔχουν τὰ ζῶα, κόκκαλα ἔχει κι ὁ ἄνθρωπος· σάρκες ἔχουν τὰ ζῶα, σάρκες ἔχει κι αὐτός· πεπτικὸ σωλήνα ἔχουν τὰ ζῶα, πεπτικὸ σωλήνα ἔχει κι αὐτός· νεῦρα ἔχουν τὰ ζῶα, τὰ ἴδια ἔχει κι αὐτός. Ἔνα πτώμα ἀνθρώπου, ἀναλυόμενον στὸ χημεῖο, ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀνθρακα, νερό, λίπος, φώσφορο, σίδηρο, καὶ ἀσβέστη. Αὐτὰ εἶνε τὰ ὑλικά του· πολὺ φτηνά. Καὶ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μᾶς τὸ πῆ τὸ χημεῖο· μᾶς τὸ λέει λακωνικά ἡ Γραφή· «*Γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύση*» (Γέν. 3,19).

Γήινος λοιπὸν εἶνε ὁ ἄνθρωπος, τὸ παραδεχόμεσθε. Ἀλλά –ὑπάρχει ἓνα ἀλλά– πίσω ἀπὸ τὸ ἀνθρώπινο ὀστράκινο σκεῦος κρύβεται ἓνα ἀπερίγραπτο μεγαλεῖο, ποὺ τὸν διακρίνει. Ποιό; **Ἡ σκέψις.** Ὡ ἡ σκέψι! ὁ λογισμός, ἡ κρίσις, ἡ μνήμη, ἡ φαντασία, τὰ αἰσθήματα, ἡ βούλησις, οἱ ἐνέργειες!... Αὐτὸς εἶνε ὁ πραγματικὸς ἄνθρωπος. Πές μου τί σκέπτεσαι, νὰ σοῦ πῶ ποιός εἶσαι. Ὁ Πλάτων ἔλεγε, ὅτι ὁ κυρίως ἄνθρωπος δὲν εἶνε αὐτὸ ποὺ βλέπουμε· εἶνε αὐτὸ ποὺ δὲν βλέπουμε, τὸ ἀόρατο. Ὁρατὸς καὶ ἀόρατος εἶνε ὁ ἄνθρωπος. Ὡς πρὸς τὴν ἐξωτερικὴ μορφή δὲν εἶνε τόση ἡ διαφορά· ἀλλὰ ὡς πρὸς τὸν ψυχικὸ κόσμον ἡ διαφορά εἶνε τεράστια, χάσμα ἀγεφύρωτο μᾶς χωρίζει ἀπὸ ὅλη τὴν ἄλλη κτίσι. Ἐκεῖ ἐπομένως εἶνε ἡ ἀξία σου.

Ποιός λοιπὸν εἶνε ὁ προορισμός μας; Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, μὲ τὴ σοφία τους, ἔδωσαν στὸ ὄν αὐτὸ ἓνα ὄνομα εὐστοχο· «*ἄνθρωπος*»! Καὶ φτάνει καὶ μόνο **ἡ λέξι «ἄνθρωπος»** νὰ δείξη τὴν ἀξία του. Θυμᾶμαι στὴ Σύρο ἓναν ἀείμνηστο σοφὸ γυμνασιάρχη μας, ποὺ ἀνέλυε τὴ λέξι «*ἄνθρωπος*». Οἱ ἐλληνικὲς λέξεις ἐκφράζουν βάθος σκέψεως. Δυστυχῶς σήμερα οἱ κουλτουριάρηδες ζητοῦν νὰ ἐνταφιάσουν τὴν ὠραία ἐλληνικὴ γλῶσσα· ἐνῶ τότε ῥωτοῦσες μαθητὰς γυμνασίου καὶ σοῦ ἔλεγαν, ὅτι «*ἄνθρωπος*» ἐτυμολογικῶς σημαίνει τὸ ὄν ἐκεῖνο ποὺ βλέπει πρὸς τὰ ἄνω. Καὶ πράγματι ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὁ μόνος ποὺ περπατᾶει ὀρθὸς ἀπ' ὅλα τὰ ζῶα καὶ τὰ μάτια του στρέφονται πρὸς τὸν οὐρανό.

Ἐν τούτοις ὁ ἄνθρωπος κατέπεσε· ἔπεσε δυστυχῶς πολὺ χαμηλά. Γιατί; Διότι ἔκανε κακὴ χρῆσι τοῦ λογικοῦ, τῆς ἐλευθερίας, τῶν θείων δώρων του. Ἡ δὲ πτώσις του εἶνε τρα-

γική. Ἔγινε, ὅπως λέει ὁ Πλάτων, τὸ ἀγριώτερο θηρίο ἀπ' ὅσα τρέφει ἡ γῆ. Τὸ λιοντάρι μπροστὰ του εἶνε ἀθῶο· ἓνα λιοντάρι μπορεῖ νὰ κατασπαράξη ἓκατὸ - διακόσους ἀνθρώπους, ὄχι παραπάνω. Ὁ ἄνθρωπος τοῦ αἰῶνος τούτου, μὲ τὰ λύκειά του, μὲ τὰ πανεπιστήμιά του, μὲ ὅλα τὰ μέσα τῆς τεχνολογίας, ἔγινε πλέον ἓνα ἐπιστημονικὸ θηρίο. Ἀνεβαίνει στὰ σύννεφα κ' ἐκσφενδονίζει βόμβες ἀτόμου καὶ σκοτώνει ἓκατομμύρια συνανθρώπους του. Κατέπεσε σὲ βάραθρο. «*Ἀνθρωπος ἐν τιμῇ ὦν οὐ συνῆκε, παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὡμοιώθη αὐτοῖς*» (Ψαλμ. 48,13,21). Καὶ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος λέει· Ἄνθρωπος εἶσαι; Τίμησε τὸ ὄνομά σου, ζῆσε ὡς ἄνθρωπος. Πῶς νὰ σὲ πῶ ἄνθρωπο ὅταν κλωτσαῖς σὰν τὸ γαϊδούρι, εἶσαι λαίμαργος σὰν τὸ χοῖρο, εἶσαι ἀσελγῆς ὅπως ὁ τράγος, εἶσαι ἐκδικητικὸς ὅπως ἡ καμήλα, εἶσαι αἰμοδιψῆς ὅπως ὁ λύκος, εἶσαι πονηρὸς σὰν τὴν ἀλεπού, εἶσαι φθονερὸς καὶ κακὸς σὰν τὸ σκορπιό...; Πῶς σὲ ὀνομάσω ἄνθρωπο;

Στὸ ἐρώτημα, ποιός εἶνε ὁ προορισμός τοῦ ἀνθρώπου, ἀπαντᾷ σήμερα ὁ Χριστὸς καὶ μᾶς λέει, ὅτι ὁ ἄνθρωπος πλάστηκε γιὰ ἓνα μεγάλο σκοπό· πλάστηκε γιὰ τὸν οὐρανό· «*Ἔσεσθε υἱοὶ ὑψίστου*» (Λουκ. 6,35). Καὶ γι' αὐτὸ ἦρθε στὸν κόσμον καὶ ἔγινε ἄνθρωπος, «*ἵνα Θεὸν τὸν Ἀδὰμ ἀπεργάσῃται*» (δοξαστ. Εὐαγγελισμοῦ). Καὶ γιὰ νὰ φθάσουμε στὴν **θέωσι**, ὑπέδειξε τὴν **ὁδὸ τῆς ἀρετῆς**· ὅτι διὰ μέσου τῆς ἀρετῆς ὁ ἄνθρωπος ἀνέρχεται στὰ ὕψη, γίνεται ἔνσαρκος ἄγγελος περιπατῶν ἐπὶ τῆς γῆς.

* * *

Ἀγαπητοί μου! **Ἐνα ἀπὸ τὰ δύο· ἢ θ'** ἀκολουθήσουμε τὴν ὁδὸ ποὺ μᾶς ὑπέδειξε ὁ Κύριος καὶ τότε θὰ γίνουμε ἄνθρωποι πραγματικοί, ἢ δὲν θὰ τὴν ἀκολουθήσουμε καὶ τότε θὰ γίνουμε «*Οἱ δαιμονιζόμενοι*», ὅπως περιγράφει ὁ Ντοστογιέφσκυ τὴν κατάστασι τῆς κοινωνίας μας.

Ὁ Χριστὸς λέει «*Καὶ ἔσεσθε υἱοὶ ὑψίστου*». Ἄνθρωποι δηλαδὴ εὐγενεῖς καὶ ὑπέροχοι, Χριστιανοὶ μὲ τὶς ἀρετὲς ποὺ διδάσκει τὸ Εὐαγγέλιο. Ἡ δὲ ὑψίστη, ἡ κορυφαία ἀρετὴ ποὺ ὑποδεικνύει ὁ Κύριος, εἶνε **ἡ ἀγάπη**. Ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς γονεῖς μας, ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς συγγενεῖς μας, ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς ὁμοφύλους μας, ἡ ἀγάπη –μπρός, προχωροῦμε– καὶ πρὸς τοὺς ἐχθρούς μας ἀκόμα! Αὐτὴ ἡ ἀγάπη ἐξομοιώνει τὸν ἄνθρωπο πρὸς τὸν Θεό· καὶ τότε πραγματοποιεῖται αὐτὸ ποὺ εἶπε ὁ Κύριος· «*Καὶ ἔσεσθε υἱοὶ ὑψίστου*»· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἰ. ναὸ Ἁγ. Παντελεήμονος Φλωρίνης τὴν Κυριακὴ 3-10-1982 τὸ πρῶν, μὲ νέο τώρα τίτλο. Καταγραφή καὶ σύντμησις 5-10-2003, ἐπανεκδόσις 17-8-2024.